

Arrest

nr. 49 302 van 11 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 8 juni 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 20 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van ISMAILI Fuat en zijn advocaat B. SOENEN, die eveneens verschijnt voor ISMAILI Shindrita, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 19 januari 2010 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 10 mei 2010 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer X(hierna: verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Servisch staatsburger te zijn, van Albanese origine, en afkomstig uit het dorp Leran in de gemeente Preshevë (Zuid-Servië). In januari 2001 werd u lid van het UÇPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegje en Bujanoc). U behoorde tot een eenheid van ongeveer twaalf personen die deel uitmaakte van de brigade met de naam “113 Ibrahim Fejzullah”. Gedurende anderhalve maand heeft u effectief deelgenomen aan de gevechten. In maart 2001 moest u echter uw uniform en uw wapen inleveren bij de commandant van uw eenheid. U kreeg dan de opdracht om naar een benzinestation te gaan in de buurt van het dorp Shushaje e Epermë langs de snelweg Belgrado-Skopje.

In dat benzinestation kwamen allerlei goederen toe, onder meer kleding en brandstof, die bestemd waren voor het UÇPMB. Samen met twee andere personen moest u deze goederen gaan leveren. Uw verantwoordelijke was Isuf Azizi. Vanaf dan nam u geen deel meer aan de gevechten. U moest Isuf Azizi ook op de hoogte houden van de komst van de Servische troepen en van het transport per trein van wapens bestemd voor het Servisch leger. U deed dit tot het einde van het conflict in mei 2001. In hetzelfde jaar bent u wettelijk gehuwd met Ismaili Shendrita. In 2002 werd u lid van de PDSH (Albanese Democratische Partij). Als partijlid was u in uw dorp betrokken bij de uitvoering van allerlei projecten, onder meer de aanleg van kanalen. Behalve dat de Servische regering soms de uitvoering van bepaalde projecten in uw dorp tegenwerkte, had u zelf geen concrete problemen met de Servische autoriteiten omwille van uw lidmaatschap en uw activiteiten voor de PDSH. In september 2006 vielen gendarmes op een dag uw huis binnen en deden een huiszoeking. U werkte in die periode als taxichauffeur en bevond zich op dat moment in het dorp Miratoc. Uw echtgenote belde u op om te zeggen dat de gendarmes bij jullie een huiszoeking hadden uitgevoerd omdat ze u ervan verdachten een kind te hebben aangereden. U belde onmiddellijk naar een vriend van u, een zekere Fuat, die bij de lokale politie in Preshevë werkte. Hij gaf u de raad om uit handen te blijven van de gendarmes en zich daarom aan te geven op het politiebureau in Preshevë. U deed dit en de politie onderzocht de zaak. Er werd een rechtszaak tegen u ingespannen. Enkele personen onder wie een familielid van het aangereden kind hebben getuigd dat u onschuldig was en dat het kind werd aangereden door gendarmes zelf. In mei of juni 2007 werd u dan vrijgesproken door de rechtbank. Sinds 2007 begonnen de Servische autoriteiten ex-leden van het UÇPMB te vervolgen. Vanaf dan voelde u zich ook niet meer veilig en was u bang om gearresteerd te worden wegens uw lidmaatschap van het UÇPMB. In september 2008 vroeg u daarom een paspoort aan. Op 26 december 2008 werden tien Albanezen in de Preshevë-vallei gearresteerd op verdenking van het plegen van misdaden tijdens de oorlog in Kosovo. U vluchtte naar Gjilan (Kosovo). Op 5 januari 2009 ging u uw paspoort op het politiebureau in Preshevë afhalen. Uw vriend Fuat had ervoor gezorgd dat u uw paspoort toch verkregen had, want na de arrestatie van de tien Albanezen werden er geen paspoorten meer afgeleverd. U vertrok daarna opnieuw naar Kosovo en keerde niet meer terug naar Preshevë. Twee maanden na uw aankomst in Kosovo bekam u een werkvergunning om in Slovenië te gaan werken. Uw vroegere verantwoordelijke bij het UÇPMB, Isuf Aziz, zou in mei 2009 zijn gedood door Servische gendarmes. U verwees ook naar de algemene onveilige situatie voor etnische Albanezen in Zuid-Servië door de aanwezigheid van de gendarmes. Zo reden de gendarmes dikwijls aan hoge snelheid door uw dorp, waardoor ze de kinderen die naar school gingen bang maakten. Ook uw zoontje was bang om naar school te gaan. Uw echtgenote kon ook een paspoort bekomen voor haarzelf en jullie twee kinderen. Op 16 januari 2010 vertrok u dan samen met uw echtgenote en jullie twee kinderen met de bus naar België. U kwam op 19 januari 2010 in België aan en vroeg op dezelfde dag asiel aan. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort uitgereikt op 05/01/2009 te Vranje, uw rijbewijs, uitgereikt op 23/10/1998 te Preshevë, het paspoort van uw zoontje Eroll, uitgereikt op 27/05/2009 te Vranje, het paspoort van uw zoontje Behar, uitgereikt op 30/11/2009 te Vranje, uw lidkaart van de PDSH (Albanese Democratische Partij), een attest van de veteranenorganisatie van het UÇPMB (OVL- UÇPMB) d.d. 19/02/2010, twee attesten van de lokale administratie te Leran d.d. 19/02/2010 en d.d. 16/03/2010, en twee enveloppen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen of gegevens heeft aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u Servië ontvlucht bent omdat u vervolging vreesde door de autoriteiten omwille van uw lidmaatschap van het UÇPMB in het kader van het gewapend conflict in Zuid-Servië.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen geen concrete aanwijzingen kunnen afgeleid worden waaruit blijkt dat u effectief gezocht zou worden door de Servische autoriteiten. U verklaarde weliswaar dat u in september 2006 door enkele leden van de gendarmerie vals beschuldigd werd van de aanrijding van een kind. In verband hiermee dient er echter op gewezen te worden dat u op grond van verklaringen van verschillende ooggetuigen in mei of juni 2007 werd vrijgesproken door de rechtbank. Meer nog, de lokale politie heeft de zaak onderzocht en heeft u zelfs bescherming gegeven tegen de gendarmes. Er werd u ook een advocaat toegewezen. U verklaarde zelf dat de reden waarom de gendarmes u van die aanrijding beschuldigd hadden was dat uw wagen goed gekend was in het dorp door uw bezigheden als taxichauffeur. U stelde dat ze gewoon iemand moesten beschuldigen van wat ze zelf gedaan hadden. Bovendien was u er niet eens zeker van of de gendarmes

toen ook al op de hoogte waren van uw lidmaatschap van het UÇPMB. In elk geval verklaarde u na uw vrijpraak geen concrete problemen meer met de gendarmes gekend te hebben. Er werden geen huiszoekingen meer bij u uitgevoerd. Ook voordien had u nooit enige problemen met de gendarmes. U werd nooit fysiek aangevallen door hen en werd ook nooit persoonlijk door hen bedreigd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 28/04/2010, p. 7-8, 10). Met betrekking tot de in 2006 ingespannen rechtszaak tegen u, kan nog worden opgemerkt dat u hiervan geen enkel begin van bewijs hebt voorgelegd, terwijl uit uw verklaringen toch blijkt dat u hiervan wel degelijk documenten in uw bezit had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 28/04/2010, p. 8). Behalve deze valse beschuldiging tegen u hebt u sinds het einde van het gewapende conflict in uw regio in mei 2001 geen andere concrete problemen gekend met de Servische autoriteiten. U beweerde wel dat u zich niet meer veilig voelde sinds de arrestatie van de tien Albanezen in december 2008. Toch verklaarde u op geen enkele manier vernomen te hebben dat de autoriteiten effectief op zoek zouden zijn naar u. U stelde uitdrukkelijk dat de autoriteiten na uw vertrek naar Kosovo geen enkele keer zijn langsgekomen bij uw familieleden op zoek naar u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 28/04/2010, p. 9-10).

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat na het gewapend conflict in Zuid-Servië een amnestiewet werd afgekondigd. U haalde geen feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat deze amnestiewet niet op u van toepassing is. U hebt immers enkel gedurende een korte periode actief deelgenomen aan de gevechten. In verband hiermee verklaarde u dat u slechts een gewoon soldaat was die de bevelen van de commandant van uw eenheid opvolgde. U stelde wel geschoten te hebben met een kalashnikov, maar u kon niet eens zeggen of u al dan niet andere personen verwond of gedood hebt, aangezien u uw tegenstanders nooit gezien hebt. Na anderhalve maand reeds hebt u uw wapen en uniform ingeleverd bij de commandant van uw eenheid. Vanaf dan nam u niet meer actief deel aan de gevechten, maar moest u goederen transporteren en informatie doorgeven over de komst van de Servische troepen en over het transport van wapens bestemd voor de Servische troepen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 28/04/2010, p. 5-7). U stelde weliswaar dat de Servische autoriteiten sinds 2007 geen rekening meer hielden met de amnestiewet en ze ex-UÇPMB-leden vermoord hebben. In verband hiermee haalde u de dood aan van uw voormalige verantwoordelijke bij het UÇPMB, Isuf Azizi, in mei 2009 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 28/04/2010, p. 5, 9). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat er geen enkele ex-strijder van het UÇPMB louter en alleen omwille van zijn activiteiten voor het UÇPMB vervolgd werd. Volgens bovengenoemde wet is de amnestieregeling van toepassing op alle burgers die zich schuldig hebben gemaakt aan criminele handelingen of terrorisme op het territorium van Preshevë, Medvegje en Bujanoc in de periode van 1 januari 1999 tot 31 mei 2001. De amnestiewet werd binnen zes maanden na de inwerkingtreding volledig geïmplementeerd. Verschillende ex-UÇPMB-leden hebben sindsdien ook een officiële functie gekregen als politieagent in de bijzondere multi-etnische politieteams die in Zuid-Servië actief zijn. De ex-UÇPMB-leden die wel werden vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie, werden beschuldigd van gemeenrechtelijke feiten. Arrestaties van ex-UÇPMB-strijders de laatste jaren hebben altijd geleid tot gerechtelijke vervolging. In het licht van deze informatie passen de interventies van de Servische overheid in een heel andere context dan alleen maar een bestraffing van ex-soldaten van het UÇPMB, maar veeleer in een context van onderzoeken tegen personen die worden verdacht van misdaden.

Uit de informatie blijkt verder ook dat de Servische gendarmerie inderdaad is overgegaan tot de arrestatie van tien Albanezen in december 2008. Slechts enkelen van de gearresteerden waren lid van het UÇPMB en hun arrestatie hield hier bijgevolg geen rechtstreeks verband mee. Deze personen werden gearresteerd op verdenking van het plegen van gemeenrechtelijke feiten, meerbepaald moorden, ontvoeringen en verkrachtingen in Gjilan (Kosovo) in de periode juni-oktober 1999, of van wapenbezit. De feiten waarvan de gearresteerde personen worden verdacht vallen dan ook niet onder de hierboven vermelde amnestieregeling. Bovendien blijkt uit de informatie dat, in het kader van deze actie van de gendarmerie tegen de tien Albanezen, de "War Crimes Chamber" van de districtrechtbank van Belgrado tegen in totaal zeventien personen – onder wie de voormelde tien Albanezen – onderzoeksdaden gelastte op verdenking van betrokkenheid bij een oorlogsmisdad begaan in Gjilan. Uw naam wordt echter nergens in de lijst van geïdentificeerde personen vermeld. Hieraan kan bovendien nog worden toegevoegd dat uw profiel niet gelijkaardig is aan dat van de tien opgepakte Albanezen. Zo blijkt, zoals reeds aangehaald, nergens uit uw verklaringen dat u oorlogsmisdaden in Servië en/of Kosovo zou begaan hebben. U verklaarde expliciet nooit in Kosovo gevochten te hebben of illegaal wapens in huis gehad te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 28/04/2010, p. 10). De door u aangehaalde vrees om te worden vervolgd door de Servische autoriteiten omwille van

uw lidmaatschap van het UÇPMB kan dus niet in overeenstemming worden gebracht met de beschikbare informatie. Uit de elementen in uw administratieve dossier blijkt dat er geen overeenkomst kan worden vastgesteld tussen die arrestaties en uw persoonlijke situatie, zodat ik niet kan geloven dat u een gelijkaardig lot zou dreigen te ondergaan.

Op grond van bovenstaande vaststellingen dient bijgevolg geconcludeerd te worden dat uw vrees voor mogelijke vervolging door de Servische autoriteiten omwille van feiten die plaatsvonden tijdens het gewapend conflict in Zuid-Servië enkel berust op louter persoonlijke vermoedens die niet gebaseerd zijn op enig objectief gegeven.

U verwees ook naar de algemene onveilige situatie voor etnische Albanezen in Zuid-Servië door de aanwezigheid van de gendarmerie (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 28/04/2010, p. 3, 11). In dit verband haalden zowel u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 28/04/2010, p. 9) als uw echtgenote (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van Ismaili Shendrita, d.d. 28/04/2010, p. 3) aan dat de gendarmes met hun militaire voertuigen aan hoge snelheid door het dorp reden waardoor ze de kinderen die op weg waren naar school bang maakten. Uw oudste zoontje was ook bang van de gendarmes. Uw echtgenote moest hem naar school brengen via een omweg zodat hij de voertuigen niet zou zien rijden op de hoofdweg en ze moest ook blijven wachten tot de school gedaan was. U verklaarde dat u en andere inwoners van het dorp hiertegen vaak klacht hebben ingediend bij de lokale politie, maar dat de politie niets kon ondernemen omdat de gendarmerie een speciale eenheid is die enkel bevelen krijgt vanuit Belgrado (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 28/04/2010, p. 11). Wat deze algemene situatie in de regio Zuid-Servië betreft, dient inderdaad te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat deze regio te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht - in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel stevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging. Wat de door u aangehaalde problemen met de gendarmerie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde feiten niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te worden met een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw rijbewijs, uw paspoort, en de paspoorten van uw twee kinderen bevatten louter persoonsgegevens waaraan niet getwijfeld wordt. Uw lidkaart van de PDSH, het attest van de veteranenorganisatie van het UÇPMB (OVL- UÇPMB), en de attesten van de lokale administratie van Leran d.d. 19/02/2010 en d.d. 16/03/2010 bevestigen uw lidmaatschap van de PDSH, uw lidmaatschap van het UÇPMB, en uw betrokkenheid bij de uitvoering van bepaalde projecten in uw dorp, gegevens die in deze beslissing niet direct in twijfel getrokken worden. Met betrekking tot de attesten van de veteranenorganisatie van het UÇPMB en van de lokale administratie te Leran, dient echter nog te worden opgemerkt dat deze documenten een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen. Er wordt in deze documenten immers uitdrukkelijk vermeld dat ze op uw verzoek werden opgesteld als bewijsstukken om zo een verblijfsstatus in België of in Europa te kunnen bekomen. De twee enveloppen tonen enkel aan dat u in België post ontvangt uit Servië.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw echtgenote, Ismaili Shendrita, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw Shindrita Ismaili (hierna: verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Servisch staatsburger te zijn, van Albanese origine, en afkomstig uit het dorp Leran in de gemeente Preshevë (Zuid-Servië). In 2001 bent u wettelijk gehuwd met Ismaili Fuat. Uw echtgenoot was tijdens het conflict in 2001 lid van het UÇPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegje en Bujanoc). In 2006 deden enkele leden van de gendarmerie een huiszoeking bij jullie thuis. Ze verdachten uw echtgenoot ervan dat hij een kind had aangereden. Uw echtgenoot was op dat moment aan het werk. U belde hem op en hij ontkende betrokken geweest te zijn bij de aanrijding. Uw echtgenoot is zich onmiddellijk gaan aangeven bij de lokale politie. Er werd een rechtszaak tegen hem ingespannen. Ooggetuigen hebben echter verklaard dat uw echtgenoot onschuldig was waarna hij werd vrijgesproken door de rechtbank. Op 26 december 2008 werden tien Albanezen in de Preshevë-vallei gearresteerd door de autoriteiten. Uw echtgenoot vreesde als ex-lid van het UCPMB ook vervolgd te worden door de autoriteiten. Hij vluchtte daarom naar Kosovo. U haalde verder ook aan dat de gendarmes met hun militaire voertuigen aan hoge snelheid door het dorp reden, waardoor ze de kinderen die naar school gingen bang maakten. Ook uw zoontje was bang van de gendarmes en durfde niet alleen naar school te gaan. U moest hem altijd brengen. U kon voor uzelf en jullie twee kinderen paspoorten bekomen. Op 16 januari 2010 vertrok u samen met uw echtgenoot en jullie twee kinderen met de bus naar België. U kwam op 19 januari 2010 in België aan en vroeg op dezelfde dag asiel aan. Ter staving van uw identiteit legde u uw paspoort voor, uitgereikt op 20/11/2009 te Vranje.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, Ismaili Fuat. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

De beslissing inzake Fuat Ismaili wordt integraal hernomen en verder wordt besloten: "Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u voorgelegde document, met name uw paspoort, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan bovenstaande argumentatie, aangezien het enkel persoonlijke identiteitsgegevens bevat die hier niet in twijfel getrokken worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil

(Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. In een eerste middel halen verzoekers de *“schending van de taalrol; schending van een substantiële vormvereiste”* aan omdat de bestreden beslissing bij delegatie werd ondertekend door mijnheer Bienfait die tot de Franstalige taalrol behoort en aldus *“slechts die beslissing kan ondertekenen die in het Frans geschiedt”*.

3.2.1. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) blijkt dat de adjunct-commissarissen geen rijksambtenaren zijn in de zin van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, wat inhoudt dat zij niet worden ingedeeld bij een taalrol, in die zin dat zij enkel rechtsgeldige beslissingen zouden kunnen nemen in de taal van de taalrol waarbinnen zij benoemd zouden zijn (RvS 2 februari 2005, nr. 140.039). Bovendien hebben de adjunct-commissarissen, ten gevolge van het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen houdende delegatie van beslissingsbevoegdheid aan de adjunct-commissarissen in individuele asiëldossiers van 15 januari 2010, de delegatie om beslissingen te nemen in individuele asiëldossiers voor de bevoegdheden omschreven in artikel 57/6, lid 1, 1° van de vreemdelingenwet. Derhalve kunnen ze ongeacht hun taalrol, beslissingen betreffende de toekenning of weigering van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire status bij delegatie ondertekenen. Het eerste middel is ongegrond.

3.3. In een tweede middel roepen verzoekers de schending in *“van art. 62 Vreemdelingenwet – schending materiële motiveringsplicht; Schending van de zorgvuldigheidsverplichting”*; *“Schending van het art. 48/3 Vreemdelingenwet”*.

3.3.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de verzoekschriften blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen invoeren. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.3.2. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit de administratieve dossiers blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asiëlmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3.4. Nopens de status van vluchteling

3.4.1. Verzoekers vrezen vervolging door de Servische autoriteiten enerzijds omwille van verzoekers voormalige lidmaatschap van het UÇPMB, anderzijds omwille van zijn lidmaatschap van de politieke partij PDSH en de algemene situatie voor etnische Abanezen in Zuid-Servië.

3.4.2. Verzoekers leggen een attest neer van de veteranenvereniging van het UÇPMB en twee attesten van de lokale administratie van Leran. Deze attesten werden op vraag van verzoeker opgesteld en vertonen een gesolliciteerd karakter. Hoe dan ook, voor zover verzoeker lid was van het UÇPMB ten

tijde van het conflict in 2001, blijkt uit zijn verklaringen slechts een uiterst korte deelname aan het conflict. Aldus is voor ieder duidelijk dat verzoeker in anderhalve maand slechts een beperkte opleiding kan krijgen, hij geen specifieke graad kan verkrijgen, wat hij overigens zelf bevestigt. Verzoekers verklaring omwille van zijn kortstondige deelname aan het conflict nooit concrete problemen te hebben gehad met de gendarmes (zie gehoorverslag CGVS man, p.9-10) kan dit slechts bevestigen.

3.4.3. Verzoeker steunt zijn vrees voor vervolging op de moord op zijn voormalige verantwoordelijk I.A. maar geeft niet aan waarom deze moord hem negen jaar na de stopzetting van UÇPMB-deelname, nog kan aanbelangen. Overigens legt verzoeker geen enkel begin van bewijs voor van zijn voorgehouden band met I.A., noch van de moord en de omstandigheden ervan, noch van eventuele gevolgen voor de overige leden van de I.A.- groep laat staan de systematische vervolging van alle (ook tijdelijke) leden. Verzoeker blijft bij boutte beweringen die niet overtuigen en strijdig zijn met de objectieve informatie in het administratieve dossier, die verzoeker niet weerlegt, en waaruit blijkt dat geen enkele ex-strijder van het UÇPMB louter en alleen omwille van zijn activiteiten voor het UÇPMB vervolgd werd.

3.4.4. De verwijzing naar de tien ex-UÇPMB-strijders kan evenmin overtuigen aangezien de personen worden vervolgd voor ernstige misdaden tegen burgers in Gnijlane en tevens schuldig zouden zijn aan oorlogsmisdaden terwijl verzoekers rol uiterst beperkt en kortstondig was, hij uitdrukkelijk verklaarde nooit in Kosovo te hebben gevochten, noch illegale wapens te bezitten (zie gehoorverslag CGVS man, p. 10). Verzoekers profiel vertoont dan ook geen gelijkenissen met de tien ex-UÇPMB-strijders. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij, indien nodig, geen beroep zou kunnen doen op de amnestiewet. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de Raad zelf en dus ook niet van de commissaris-generaal, de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.5. Verzoekers bewering te vrezen voor vervolging door de Servische autoriteiten omwille van verzoekers lidmaatschap van de PDSH is strijdig met zijn verklaringen dat hij nooit concrete problemen heeft gekend omwille van zijn lidmaatschap en hij zelfs meent *“ik denk niet dat ze weten dat ik lid was van de partij”* (zie gehoorverslag CGVS man, p. 8-9). Aldus is deze vrees uitsluitend subjectief en gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen die de Raad bezwaarlijk overtuigen.

3.6. De valse beschuldiging van verzoeker voor het plegen van vluchtmisdrijf in september 2006 door toedoen van Servische gendarmes en de huiszoeking worden niet gedocumenteerd. Voor zover verzoeker inderdaad werd beschuldigd van vluchtmisdrijf op aangeven van gendarmes, blijkt uit zijn verklaringen dat hij beroep kon doen op een advocaat, bescherming kreeg tegen de gendarmes en hij ook vrijgesproken werd. Bovendien kende hij nadien geen persoonlijke problemen met de gendarmes.

3.7. Waar verzoekster zich beroept op dezelfde motieven van haar echtgenoot kan slechts worden vastgesteld dat voor zover de feiten waarachtig zijn, de verklaringen van verzoeker en haarzelf allerminst een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie kunnen aantonen en in tegendeel de objectieve informatie bevestigen toegevoegd aan het administratieve dossier.

3.8. Voorts beroepen verzoekers zich op de algemene situatie van etnische Albanezen in Zuid-Servië door de aanwezigheid van gendarmes. Uit de objectieve informatie blijkt inderdaad dat de regio een doorgedreven militarisering kent en de gendarmes al verschillende malen hun boekje te buiten zijn gegaan. De incidenten die door verzoekers worden aangehaald, het algemene gevoel van onveiligheid en de snelheid van de militaire voertuigen, zijn evenwel niet ernstig, noch zwaarwichtig genoeg om gelijkgesteld te worden met een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

3.9. Verzoekers leggen naast hun eigen paspoorten en die van hun kinderen en verzoekers rijbewijs ook twee enveloppen voor die hun identiteit aantonen en verder het bewijs zijn dat verzoekers post hebben ontvangen uit Servië, maar de grond van hun asielaanvraag niet aantonen.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.11. Het tweede middel is ongegrond.

3.12. Nopens de subsidiaire bescherming

3.12.1. Verzoekers beperken zich tot het citeren van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake het subsidiair beschermingsstatuut zodat ze zich steunen op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Ze tonen niet aan in de negatieve aandacht te staan van hun autoriteiten. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van de dossiers blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.13. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 55 300 / IV en RvV 55 314 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK